

KASHMEERA LOKUGE
HYPPE SALMI

ILMA- TILAA

TAMMI

Kashmeera Lokuge ja Hyype Salmi

ILMATILAA

TAMMI

HELSINKI

Tämä romaani on fiktiota ja yhtymäkohdat todellisiin ihmisiin ja tapahtumiin ovat sattumaa. Romanissa kuvattu rakenteellinen rasismi on sen sijaan valitettavan totta.

© Kashmeera Lokuge, Hyype Salmi ja Tammi 2021
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-3210-2
Painettu EU:ssa

LIIBADAABAA

Seuraan katseella miten joku Karen arpoo tiskin toisella puolella ja päätyy valitsemaan pussillisen tarjousmunkkeja. Se kävelee vähän epäröiden Anskun jonoon tiskin toiseen päähän, vaikka siellä on jo kaks asiakasta eikä mun kassalla yhtään.

– Täällä on vapaa kassa, sanon ja yritän näyttää vaarattomalta.

Nainen tulee hitain askelin ja tuijottaa hämmentyneenä. – Sinähän puhut hyvää suomea!

– No, se on vähän pakko jos meinaa tässä alassa tehdä duunia, vastaan ja toivon et hymy kantaa vielä. Piippaan sen väsyneet munkit, vaikka oon kyllästynyt tähän mantraan. Tänäänkin jo kolmas asiakas jolla on jotain sanottavaa mun ihonväristä, alkuperästä tai puheesta.

– Tällä alalla. Suomeksi sanotaan tällä alalla, nainen jatkaa.

Uh. Tekis mieli irvistää mut nielasen sen alas.

– Näin, olkaa hyvä. Ja hyvää päivänjatkoa.

Hyvät hampaat on mun parhaita piirteitä ja mä hymyilen paljon, nytkin kun asiakas sen vähiten ansaitsis. Niin mut on kasvatettu. Pitää olla kiitollinen siitä mitä on ja hyvät käytöstavat vieraita ihmisiä kohtaan. Samalla se on keino pitää omat ajatukset ja fiilikset piilossa. Kukaan ei kysy miten sä oikeesti voit jos pidät yllä hammashymyä.

Jos totta puhutaan, mun mieli on enimmäkseen synkkä ja hymyileminen on tapa pysyy kasassa ja selväjärkisenä. Siinä on jotain voitonriemusta. Salaisuus. Saan siitä voimaa. Vaan mä tiän miten asia oikeesti on, te ette tiedä musta mitään.

Otan pesuaineen ja siivousliinan ja meen putsaan pöytiä. Vieressä perheet rullaa ostoskärryjä, joihin ne on pakannu ruokaa maailmanlopun edellä. Kohta ne dippailee sohvalla nachoja ja nauraa yhdessä lauantai-illan viihteelle. Ja mitä mä teen – kituutan ysiin täällä ja meen kotiin, jossa oottaa vuoden vanha rahkapurkki jääkaapissa. Vaihtasin osia millon vaan.

Mä nään valveillakin painajaisia et tästä tulee mun koko elämä. Et mun so called kesätyö aikojen alusta kääntyy so called uraputkeks saman firman palkkalistoilla. Pelkään et havahdun joku päivä siihen et oon viiskymppinen aspatäti, samoissa hommissa mut maha levinneenä ja rannetuki kädessä. ”Kakstoist ja kakskyt. Kuittia?” No offence aspat, mut mun on asetettava tavoitteet toisaalle. Myyn sit mielummin

vaikka pikkareita pervoille, mut tähän hommaan en aio jäädä.

Tiskin takana on aitiopaikka tarkkailla kaupan asiakkaita. Tänään tuntuu et perheiden lisäksi liikkeellä on pelkkiä pariskuntia, joista toinen työntää ostoskärriä ja toinen kerää tavaroita. Välillä ne selvästi neuvottelee et mitäköhän me laitettaisiin dinneriksi ja olikohan meillä kultaseni vielä himassa tomaatteja jäljellä. Mäkin haluisin olla jonkun kanssa me.

– Mitäs sulle laitetaan? kysyn kolmekymppiseltä hopparijäbältä ja hymyilen sille myös silmillä.

– Riisipiirakoita viis kahdella eurolla mukaan, se töksäyttää, ja vaikka mä nään miten se vilkaisee mua otsatukan alta, ja melkein kuulen miten sen hengitys kiihtyy, niin ei, se ei jatka juttuu ees millään surkeella piirakkalapällä.

– Noin, ole hyvä, sanon ja ojennan hymyillen piirakkapussia. Jäbä nappaa ostokset ja keinuu matkoihinsa. Jään hymyileen jähmettyneesti sen selälle, kun Jarkko ryysää keittiöstä kuuman astiakorin kanssa.

– Mitä helvettiä, Jarkko. Mikä mussa on vikana? Äijät kyl tuijottaa mut ei ne uskalla sanoo paskaakaan. Ne tarjoo luottokorttii ku mä toivon treffikutsuja.

Jarkko pyörittää silmiä. Se on hyvä tyyppi. Kun se tuli ekaa kertaa tutustuun työpaikkaan sillä oli törkeet spandexit, kömpelön kopisevat pyöräilykengät jalas ja kunnon nopeet lasit. Mulla oli pms ja vitutus päällä,

ja olihan se vaan todella ärsyttävän näköinen. Annoin sille kunnan deadly look mut se oli hyväntuulinen ja heitti ”Ciao bella”. Pakko siitä oli pitää.

– Oothan sä kuuma. Mut kato suomiäijät pelkää et sun koko suku, kaikki veljet ja serkut on heti kimpussa, jos homma ei toimi.

Jarkolla on pointti. Mistä ne jäbät vois tietää et oon one heck of a lone ranger.

Oon yrittäny ratkoo omaa parisuhdestatusta olemalla aktiivinen Tinderissä, mut senkin pelaaminen on viime aikoina tuottanu pelkkiä pieniä pikavoittoja. Pun intended. Myönnetään, tällä hetkellä päällimmäinen motiivi pelaamiseen on seksi, koska en nää mitään syytä elää selibaatissa. Irtoseksikullille mun rima on merkittävästi matalammalla ku potentiaaliselle kumppanille. Worst case täs käy niin et oon joku päivä 65-vuotias sinkku, joka on säästäny omaa uniikkia persoonaa spessulle, joka never turns up.

Kun pääsen duunista sataa tietenkinn vettä, mut en haluu tunkee dösärin katoksen alle missä seisoo muutama vanhempi rouva. Joku niistä kuitenkin kokee et meen liian lähelle ja hivuttautuu sit muka puolihuomaamatta ulkopuolelle. Oon nähny saman sata kertaa. Suurin osa ei haluu suoraan loukata ja yrittää peittää sitä silleen et muka vähän jalottelee siinä ennen bussin tuloa, mut mä tiään et ne väistää mua. Sama bussissa. Mä

oon viimeinen kenen viereen kukaan istuu paitsi jos kyydissä on joku mamumies.

Sen oppii huomaamaan. Miten jengi varoo kattomasta sua ja miten ne vetäytyy aavistuksen kauemmaksun ilmatilasta. Se ahdistaa välillä niin et happi loppuu.

Himassa kello on yli ykstoista ennenku huomaankaan. Mulla on ollu yli kolme viikkoo aikaa vastata Kelan kyselyyn opintojen viivästymisestä mut nyt se on supistunu vajaaseen tuntiin.

Pesen hampaat ja kuulen miten naapurin Kerttu vetää vessan yläkerrassa. Elämisen äänet rauhoittaa. Kerttu on jo eläkkeellä ja sekin on yksinäinen. Sillä on kyllä poika, joka käy joka toinen viikko siivoomassa mut muuten se lähinnä kattoo telkkaria kovaan ääneen ja kyttäilee naapurien tekemisiä. Nään usein Kertun kasvot sen keittiön ikkunassa kun kävelen sisään tai ulos alaovesta. Heilautan aina kättä ja se vastaa tervehdykseen ja toivon et sille tulee siitä pienestä eleestä yhtä lämmin olo kun mulle.

Otan ison lasin vettä ja istun keittiönpöydän ääreen. Avaan läppärin. Pakko hoitaa tää nyt. Pankkitunnukset pykii ja pääsen vasta kolmannella yrittämällä Kelan sähköseen asiointiin.

Takautuva lakkauttaminen, blaablaa ja takaisinperintä, blablablaa. Liikaa sanoja joista en ymmärrä muuta kun et opinnot ei riitä ja tukia pitää maksaa takasin. Mistä mä mitään maksan? Tilillä on alle 20

euroa, palkkapäivä viikon päästä. Nyt selitystä kehiin vaan.

Totuus on et ei mulla oo ollu aikaa opiskella, mun pitää elää, eikä opintoraha riitä mun elintasoon. Mä tarviin mun Uberit, Woltit, Burger Kingin Crispy Chicken -ateriat, budit, Xanorit, Denssit ja Netflixit, joten pakko tehdä duunii. Työt tarkoittaa poissaoloja koulusta ja sitä et väsyttää ja opiskelu on yhä vaikeempaa. Yks asia johtaa toiseen ja lopulta esseet vaihtuu Instan selaamiseen ja Insta Pornhubiin. Vibraattori hyrräämään ja siinä se sit on. Motivaatio nolla. Tulevaisuudennäkymät pakkasella.

Katon jääkaapin ovesa olevaa keltaisen- ja kullankirjavaa julistetta, jonka amma on joskus Sri Lankasta lähettäny. Se on kaikista muutoista kärsiny, reunat on repeilly ja oon paikannu sitä teipillä moneen otteeseen. Julisteessa Buddha istuu tyynenä lootusasennossa ja julistaa neljää jaloa totuutta sinhaliksi. Ne menee suomeksi suunnilleen niin et elämässä on kärsimystä, kärsimys johtuu halusta, siitä voi päästä karsimalla haluamista ja sen jälkeen on mahdollista löytää tasapaino.

Siinä oon samoilla jäljillä suuren ajattelijan kanssa et kyllä, elämässäni on kärsimystä kaikesta siitä mitä haluun. Mutta toisin ku Buddha oon toistaiseks yrittäny hankkia sen mitä haluun: ammatin, kunnon työpaikan, puolison ja tasaisen tavallisen elämän. Ne tois mulle sitä tasapainoo. Mitä vikaa siinä suunnitelmassa muka on?

Kirjotan Kelan järjestelmään: *Olen ollut masentunut enkä siksi ole pystynyt keskittymään opintoihin riittävästi.* Ja totta sekin on. Mietin pitäskö lisätä myös tositarinaa uudelleen alkaneista paniikkikohtauksista ja unettomuudesta, mut en haluu kääntää selvitystä sairauskertomukseksi. Ja toisaalta vaan masennuksesta mulla on melko tuore diagnoosi ja lääkitys. Seuraavaksi järjestelmä kysyy onko tilanne kohentumassa, joten jatkan: *Olen hakenut apua koulun opintoneuvojalta ja terveydenhuollon kautta.* Ja koska en haluu valehdella, laitan eka mailin opintoneuvojalle ja pyydän tapaa- mista ja otan nettiajanvarauksesta videovastaanoton työterveyslääkärille parin viikon päähän ja painan vasta sitten sitä Kelan lomakkeen sendiä.

Juon toisen lasillisen vettä ja laitan läppärin kannen kiinni. Otan valmiiksi käärimäni kauniin jointin ja aikaa itselleni.

Kun istun siinä partsilla riittävän kauan ja seuraan miten naapuritalon ikkunoista valot napsuu pois yks kerrallaan ja kuulen miten junat jarruttaa Tikkurilan aseman kohdalla, pystyn unohtaan miten selän takana tiskit kasaantuu keittiössä ja banaanikärpäset lisäänty kiimoissaan. Blossi blossilta suljen pois todellisuuden, annan katseen pehmentyä yhdessä mielen kanssa ja sumentua, kunnes nään vaan hahmot, valot ja vähäisen liikkeen kun joku yksinäinen kusettaa koiraansa.

Jokaisella hatsilla pyyhin pois yksinäisyyttä, päämäärättömyyttä, turhautumista opiskeluun, pettymystä perheeseen joka on hajalla ja hajallaan sekä ystäviin jotka korkeintaan kehottaa käymään kävelyllä, kun yritän avautuu ahdistuksesta tai ongelmista.

Kun raukeus saapuu, käännän ajatukset plussalle ja suunnittelen miten järjestelen tulot ja menot ja hoidan asiat OK Perinnän, Intrumin ja Lowellin kanssa. Viimesten henkäysten jälkeen sommittelen jo positiivista puhelua ammalle Sri Lankaan ja asetan mielessäni kellon soimaan puolta tuntia aikasemmin, et ehdin käydä suihkussa ja syödä aamiaista. Oon parempi ihminen huomisaamusta alkaen.

Totuus on et tarviin näitä jokailtasia valheita et jaksan seuraavaan aamuun enkä kiipee partsin reunan yli ja nauti hetken vapaasta pudotuksesta. Joten suon itelleni sen jointin ja ne pilvenpehmeet suunnitelmat ja hetken hapertuvan tunteen et hallitsen mun elämää eikä elämä mua.

Meen sängylle makaan, lepään hetken ennenku jaksan riisua. Tuntuu tyhjältä ja toivottomalta. Tuntuu et elän paskinta aikaa ikinä. Mun pitää oikeesti saada potkittua mun fat ass liikkeelle. Keskittyä. Saavuttaa mitä haluan. Siihen kannustaa faijan vanha neuvo: "Work hard so u get a fast car to drive away from ur shitty life." Se on viimeinen ajatus ennenku nukahdan.

CHOCO JA VANILJA

Tsiigaan vielä kangaskassiin: lompakko, avaimet, henkkarit, puhelin – check. Nuuskat ja huulirasvan nappaan takin taskuun. Käänny vielä ovelta takasin. Eihän suoristusraudan eikä espressomasiinan johdot oo jääny seinään. Ei. Ja hellan levyt kaikki nollilla, uuni samoin, checkity check.

Laitan kuulokkeet korville, astun mun comfort zonesta ulos ja kokeilen et ovi on tiukasti kiinni. Vaikka ei mulla oo ees mitään varastamisen arvosta.

Kangaskassi heilahtaa ja osuu portaiden rauta-kaiteisiin. Do-dong se kaikuu käytävässä. Rapussa leijuu valionaapurin rööki ja dena, se on varmaan just kulkenu sisään tai ulos. Painan hissin nappulaa etusormen rystysellä ja pyyhin käden housuihin. Varmistan vielä et otinhan ne nuuskat taskuun. Kyllä.

Hissin peili on iso ja puhdas. Tarkastelen itteeni ja pidätän hengitystä et saan ilmeen vakaaksi ja napsaan pari feel-good-selfietä. Biisi vaihtuu just She's

A Bad Mama Jamaksi, jota faija soitti kun olin skidi. Jammailen kaikki neljä kerrosta alas, pyörähdän 360 astetta ja osotan peilikuvaa etusormella ja toteen et ”damn ur a snack”. After all, pitäähän mun olla oman itseni suurin fani.

Jään seisoon alaovelle hetkeks ja postaan selfien Storiesiin, #hotgirlsummer. Aion viettää sinkkukesää, pitää hauskaa eikä kukaan mies voi fuck it up.

Parikin naapuria ehtii sisään kun viilaan julkaisua rapussa. Avaan heille oven ja toivotan kivat päivät niinku malliasukas, mitä monessa suhteessa oonkin. Osallistun talkoisiin, kannan yläkerran Kertun kauppakasseja ja jututan vanhuksia. Se on varmaan osasyy miks musta ei oo vielä tehty valitusta, vaikka rappukäytävässä hajuaa usein jamaikalainen tupakka ja tykkään välillä soittaa musaa melko kovaa.

Nappaan Dixin K-marketista mukaan ison lonkeron ja otan Tiksistä zetan. Oon menossa täyttään vapaata viikonloppua Irinan luo Roihuvuoreen. Tsekkaan junassa reaktiot hissikuvasta. Jes, likeja ja liekkejä, pari kivaa kommenttia vanhoilta hoidoilta. Se nostaa mun itsetuntoo, kun muutkin näkee mikä bööna oon. Vaihdan steissillä metroon ja lähetän Irinalle kuvan lonkerosta. Se on meidän inside joke, joka syntyy kun nähtiin ekaa kertaa.

Sillonkin mulla oli vapaata mut ei mitään varsinaista kohdetta, joten valuin pitkin steissiiä ja menin käy-

mään Cybershopissa. Oon tehny monta löytöö sen alelaareista.

Niitä alennuskoruja oli räpläämässä chibu, josta näky kauas et se on samalla tavalla tappamassa aikaa. Se oli ruskettu ja soma, sillä oli pitkä blondi tukka ja punanen toppi. Lähempänä näin et aurinko oli värittäny sille pisamia poskille.

– Tykkään sun tyylistä, sanoin sille.

Mä oon silleen epäsuomalainen et puhun usein vieraille jos näyttää et ne kaipaa juttuseuraa. Tai jos kaipaan sitä ite.

– Thanks sweetie, se vastas, heitti hymyn ja meillä synkkas heti.

Mimmi kerto nimekseen Irina ja se nimikin sopi sille. Ostin hillittömät hoopsit.

– You know what they say, the bigger the hoops, the bigger the hoe.

– Vittu sä oot hauska muija, Irina sano ja repes nauraan.

Laitoin renkaat korviin jo kassalla, Irina autto ja sen kädet tuoksu vaniljalle. Mä katoin meitä molempia sen kaupan peilistä, oltiin ruskee ja vaalee, suklaata ja vaniljaa. Irina huomasi et mä katon ja iski mulle peilin kautta silmää.

Mentiin samaa matkaa ulos kaupasta ja puhuttiin et käydään kahvilla, kun kummallakaan ei ollu mitään erityistä mielessä. Päätettiin kuitenkin mennä Irinalle

koska kuka halua maksaa kahvista viis egee. Se kerto et asuu metromatkan päässä Roihiksessa, joten me käytiin steissillä kaupassa ja se osti mukaan jäätävän puolentoista litran lonkeron.

Me kerättiin katseita kadulla, kaupassa, metrossa. Joku puliukko huuteli kusenhajusta läppää.

– Meno vitun Stadi, nauroin Irinalle.

– Älä, se vastas painokkaasti meemien queen-of-fucking-everything-ilmeellä ja tykkäsin siitä koko ajan vaan enemmän.

Perillä Irina laitto lonkeron jääkaappiin kylmeneen ja otti sieltä skumpan, jossa luki kyrillisillä kirjaimilla ”puolikuiva”.

– Yks sisään ja yks ulos on mun motto, se nauro ja olin valmis omaksuun saman säännön.

– Nasdarovje, me kilisteltiin.

– Uudelle ystävyydelle.

Siitä se alko. Nyt lompsin perinnelonkero kainalossa kohti Irinaa. Rappukäytävä on karu ja siellä haisee eri kansallisuuksien ruuat ja roskat. Irina avaa ovea ja pitää sen koiraa Xanua kaulapannasta et se ei pääse karkaan rappukäytävään. Nyt dogo tyytyy haukkuun niin et käytävä kaikuu. Irina tunkee koiran kylppäriin rauhottuun. Xander on iso ja kirjava sekarotuinen piski, jostain Pietarin takapihoilta pelastettu.

– Eksyitsä matkalla dösäriltä? Irina kysyy ja tsiigaa

ilmeettömästi mua päästä varpaisiin ja takas. Pysäkki on sen ulko-oven toisella puolella, joten se halua vaan omalla tavallaan kertoo et oon myöhässä.

– Haha, sorry. Nautin kuule vaan vapauden viime hetkistä ennenku tuun Xanun nylkyttäväks.

– No just. Tuu sisään, otatsä juotavaa? Irina hymyilee jo vähän.

– Slap me the day I say no.

Irinan kämppä on yhtä värikäs ku Irina ite ja siellä on kotonen sekamelska, sen koko elämä on näkyvillä. Vaikka asunto on pieni ja täynnä tavaraa, mahdun sinne hyvin, siirrän vaan vähän vaatteita pois sohvalta ja oon ku kotonani. Siellä on helppo olla.

Irinalla on lasitettu parveke ja koska ilma on lämmin, me mennään istuun sinne hetkeksi. Puhutaan ehkä jotain, ei mitään ihmeellistä. Ei oo tarvetta täyttää tilaa puhumalla, hiljaisuudesta ei tuu epämukavaa. Hengitetään samaa ilmaa, ollaan toisillemme olemassa.

Mä aistin sanomattakin et sillä on omat tuskat, se tietää kertomatta et mulla on omani. It takes one to know one. Me istutaan siinä partsilla, jääpalat sulaa lonkerossa ja Irina imee rökkiä, mä Denssii ja ollaan siinä yhdessä, samassa maisemassa.

DUUNISTÖIS

Alaselkää korventaa niin et ainoo mikä auttais olis sikiöasento. Koska se ei duunissa kassan takana onnistu, niin yritän venyttää selkää seisomalla varpaila ja kurottamalla sormia ylös silloin kun kukaan ei oo kattomassa. Alotin vuoron purkamalla kuormaa ja nyt myös jalkoja puuduttaa koska kahvilan kassan ei vaan oo soveliasta istua. Katon kelloa viiden minuutin välein ja tuntuu et aika ei liiku. Heräsin taas aamuyöstä murehtiin tulevaisuutta ja univaje alkaa painaa. Kahvit kuuluu työpaikkaetuihin mut kofeiinikiintiö korventaa jo vatsaa.

Vielä vartti et voin mennä tauolle kaivaa napaa ja lepää. Sen jälkeen puoltoista tuntia tätä piinaa, toinen kahvitauko ja sit onkin enää tunti ja viiskyt minaa jäljellä päivästä. Sanotaan et nuoruus on ihmisen parasta aikaa, joten mitähän helvettiä mä täällä teen. Mun oikee elämä on jossain muualla.

Pääsin osaksi S-mafiaa silloisen fwb:n kautta. Sen kämppis Ioic teki Jumbon S-marketin varastos duunii

ja oli hyvää pataa työnjohdon kanssa. Kun ragesin niiden keittiössä rahattomuutta ja työttömyyttä, se sano et vois yrittää puhuu mut ineen seuraavan kerran kun siellä tarvitaan extroja.

– Anna mulle myyntipuhe, how to pimp you up, Ioic sano.

– No tän mä osaan: mun sosiaaliset taidot on smooth, oon ahkera työssäkävijä ja vallottava persoona...

– Oukkei, teen parhaani. Ja sun on parasta sit kans olla kaikkee tota koska se on my ass kun on sit pulassa.

– You can count on me, bitch.

Kyse ei silloin ollu todellakaan mistään unelma-duunista eikä viittä vuotta myöhemminkään oo. Tää on niin nähty. Mut valinnanvara on vähästä. Oon nytkin koko kevään yrittäny hankkii harkkapaikkaa jostain muualta, et saisin joku päivä ne tradenomin paperit taskuun ja voisin katella jotain oikeesti kiinnostavaa duunia joka tarjois enemmän ku just ja just pinnalla pysymisen. Mun täydentävissä pitäis olla digitaalista liiketoimintaa eikä tää nykyinen kahvinkeitto ja kassan näppäily ihan riitä niihin kriteereihin.

Kahden kantasuomalaisen luokkakaverin kanssa tehtailtiin viime kuussa avoimia hakemuksia pankkeihin ja vakuutusyhtiöihin ja ratsattiin Duunitorilta kaikki mahdolliset kesätyöt. Ne molemmat sai kutsun pariinkin haastatteluun, kun mä sain vaan nihkeitä kiitos hakemuksestanne -kirjeitä. Silloin kelasin et laitan

uudelleen saman hakemuksen suomalaisella nimellä ja katon jos se muuttaa tilannetta. En sit kuitenkaan jaksanu, mitä hyötyy. Ei todistaminen muuta mitään eikä ainakaan tuo mulle sitä harjottelupaikkaa. Joten oon yhä samas duunis tienaa elantoo. Sentään oon edenny varastosta kassalle ja kassalta tänne kämäseen kahvibaariin. Kato äiti, started from the bottom, now we here!

Osa-aikasena mun tunnit on kiinni siitä miten tyytyväisiä työhön ollaan, joten mun täytyy extra-ahkerasti näyttää koko ajan pomoille ja kaikille et oon oma-alotteinen ja luotettava, oon sitä ja oon tätä, suoritan ja hymyilen niin et poskiin sattuu.

Tiiän et teoriassa mulla on samat oikeudet, samat velvollisuudet, samat mahdollisuudet ku kaikilla muillakin. Paitsi et in real life ei oo. Vaikka oon nykysin virallisesti suomalainen, mun nimi ja ulkonäkö kertoo toista tarinaa ja ne leikkaa osan mahdollisuuksista veke.

– Meitsi menis tankkaa energiaa nyt, onks ok? kysyn Anskulta, et se varmasti näkee kellonajan.

Ansku on kahvilassa vastaavana ja sen takia omasta mielestään vähän muita parempi. Se on jo varmaan lähempänä viittäkymmentä ja paheksuu herkästi oikeastaan kaikkee mikä ei kuulu sen omaan pieneen maailmaan.

– Jarkko meni just syömään, mee sä sitku se palaa.

Tekis mieli sanoo et kiitti vitusti taas, alotin kaks tuntii ennen Jarkkoo ja se kusipää ehti jo tauolle. Mut sanon vaan okei ja jatkan hommia vaikka maha kurnii niin et asiakkaatkin kuulee.

Oon tottunu hakeen hyväksyntää olemalla kohtelias ja joustava työkaveri. Varmistelen myös aina et joku näkee kun meen ja tuun. Kysyn onko hyvä aika safkata enkä vaan valu jostain nakkipiilosta syömään ja jätä työkaveria yksin. Safkiksen jälkeen toiset kollegat jää usein varastoon laittaa kamoja kuntoon, korjaan tiskejä tai jotain. Mut mä koen et mun pitää mennä tekeen suur-ilmoitus, et hei oon palannu tauolta enkä jääny sluibaan takahuoneeseen.

Opin läksyni jo ekassa oikeessa kesäduunissa joka oli huoltsikalla. Koulukuraattori jeesas sen saamisessa. Mulla oli silloin villi vaihe, turbulenssia fajian kanssa himassa, ja se oli jotain tukityöllistämistä. Olin just täyttäny 17 ja mulla oli kova halu näyttää et pärjään paremmin itekseni ku fajian luona. Ootin vaan et tuun täysi-ikäseks ja saan muuttaa omilleni ja keittää kahvia mun omassa keittiössä, gogglaila ikkunasta ulos ja tuntee et elän mun elämää.

Se huoltis oli persemesta. Ekalla duuniviikolla pohjakassa oli ollu pari päivää miinuksella ja vastavaana ollut Ellu pyys meidät kaikki keskusteleen asiasta. Se Ellu oli mauton ja hajuton helvetin laiha muija ja sillä oli rasvanen punainen letti, jonka juurikasvua ei

ollu värjätty varmaan ikinä. Se oli ilkeä ja sai sanoilla muut kassat itkee.

Mitä siinä oli keskustelemista? Käytännössä me seistiin taukotilassa rivissä ku tikut paskassa ja Ellu veti metripizzapuheen vastuusta ja solidaarisuudesta yhteiskuntaa ja työtovereita kohtaan ja ylipäättään suomalaisista arvoista. Ja vaikka kukaan ei sitä sanonu, mä tiesin et se puhe oli kohdistettu mulle. Ne kaikki ajatteli et se oon mä, kuka on vienyt sen puuttuvan kaksykybää.

Ääneen sanomaton epäluulo tuntu pahemmalta ku jos Ellu olis suoraan syyttäny mua. Sillon olisin voinu puolustautuu. Mut jos olisin lähteny spontaanisti puolustaan itteeni, se olis ollu niiden mielestä selkee merkki syyllisyydestä.

Sanoin itelleni et ”Shehani, sä et voi antaa jonkun spedetyypin, jolla ei oo yhtään pelisilmää, sosiaalisia taitoja eikä muuta elämää, satuttaa sua. Camoon”. Joten mä vaan annoin sen puheen valuu ohi ja suljin pois kai-ken sen kuonan. Ajattelin tulevaa viikonloppua ja sitä miten mä makaan rannalla mahallani ja uppoon vähän siihen hiekkaan ja aurinko paahtaa selkään ja kuulen miten lokit kirkuu. Tein härkäsestä karpäsen. Kelasin et tää on mulle vaan yks kesätyö, mä painun elokuussa vittuun täältä, kun te akat jäätte vetää mallua ja juomaan kahvia ja tekeen hodareita paskasille työkoille.

Eikä se ollu mikään yksittäistapaus. Mä paiskoin duunia, pyyhin pöytiä ja hinkkasin vitriiniä puhtaaks

kun muut joi kahvia työajalla ja jauho paskaa. En voinu ottaa iisiä koska oon mamu ja mun piti näyttää et se ei tee musta laiskaa tai varasta. Jotenkin kummallisella tavalla tuntu myös et edustan siinä kaikkia mamuja. Et jos mogaan, shitti valuu kaikkien mamujen niskaan. Ja samaa oon jatkanu ever since. Vaikka mun muu elämä ei aina kestä päivänvaloo, duunit hoidan ylihuolellisesti ja maksan verot niin ettei kenelläkään pitäis olla sanomista enkä pilaa kenenkään mainetta.

Duunissa mä myyn mun aikaa ja annan itestäni sata prossaa. Nytkin vaikka väsyttää, vituttaa Jarkko ja Ansku ja on saatanallinen nälkä, tervehdin kaikki asiakkaat ja lisään ilosesti hyvät päivänjatkot perään. Seuraava asiakas on kusipää, joka ei ees tervehdi mut toivotan hänellekin päivänjatkoja jottei vaan tuu paha mieli ja tasa-arvosuus pysyy tässäkin.

Kun Jarkko valuu takas safkikselta, pääsen vihdoon tauolle. Lyhyelle tauolle. Liian lyhyelle. Osa-aikaisuudesta nousee yksi mun kestovitutuksen aihe: mulla ei oo kunnan safkista, vaan kaksi kymmenen minuutin breikkiä. Nehän kattoo ku pieru vitun Saharaan. Kaivan lämmenneen juotavan jugurtin laukusta ja hörpin sen samalla kun istun kusella. Welcome to my life.

Päivän piristyksenä sentään mun kirjekaveripappa Reijo käy juomassa kahvin ja syömässä voisilmäpullan. Reijo on jääny leskeksi muutama vuos sitten ja saleen sillä on välillä yksinäistä ja hiljaista.

***Oon enemmän ku se mitä ulospäin
näky enkä velkaa kellekään. Mä oon
Shehani, Hani, puhdasta hunajaa.
Alfanaaras täynnä lihaa, verta ja tunteita.***

Shehani elää paskinta aikaa ikinä. Valmistuminen venyy, kun opintotuki ei riitä elämiseen ja osa-aikatyö S-mafiassa imee energian. Motivaatio nolla. Tulevaisuudennäkymät pakkasella. Tinder-tarjonnan taso taas saa säästelemään body countia ja kääntymään kevätkiimassa lähinnä luotto-panojen puoleen. Perhekin on hajallaan ja länsimaistunut fajia tyylyttää epäonnistumisista samaan aikaan kun Sri Lankassa asuva buddhalainen amma kuumottelee naimisiinmenosta. Kun potentiaalinen prinssi lopulta astuu kuvioihin, Hanin on päätettävä, mihin rakkauden vuoksi voi venyä.

Ilmatilaa on pitelemättömän itseironisen Shehanin kasvutarina. Se on riipaisevan todentuntuinen romaani siitä, millaista on olla parikymppinen ruskea nainen 2020-luvun Suomessa, elää kulttuurien välisessä ristipaineessa ja etsiä sekä hyväksyntää että omaa paikkaansa maailmassa – ja yrittää pysyä zen and peace and love and all kaiken keskellä.

	 9 789520 432102	
www.tammi.fi	84.2	ISBN 978-952-04-3210-2